

Boekbespreking.

Tandheelkundig Onderwijs en Tandheelkundige Wetgeving in Nederland, door Dr. C. van der Hoeven. 's Gravenhage, Mouton & Co. 1898.

De geachte schrijver heeft door het schrijven dezer brochure getracht de belangstelling van Regeering en Wetgevende Macht op te wekken ten aanzien van de gebrekkige tandheelkundige wetgeving en het onvoldoende tandheelkundig onderwijs. Dat hij dezen weg gekozen heeft, vindt zijn oorzaak in de weinige belangstelling, die tot dusverre de aan de Regeering gerichte verzoekschriften is ten deel gevallen. Schr. verwacht daarom van deze gebruikelijke publiciteit meer heil, te meer een duidelijke uiteenzetting, zooals in deze brochure is geschied, niet doenlijk is in verzoekschriften.

Onder meer toont Schr. aan, welke eischen aan een goed tandheelkundig onderwijs kan worden gesteld; hij wijst hierbij op de voortreffelijke buitenlandsche scholen, waarvan zelfs één enkel specimen in ons vaderland ontbreekt. Als vanzelve komt schr. tot den onhoudbaren toestand en van het tandheelkundig onderwijs, en van de tandheelkundige wetgeving. De wet van 1878, gewijzigd in 1892, levert geene voldoende waarborg dat de volgens deze wet geëxamineerde tandmeesters aan de

eischen van de hedendaagsche praktijk voldoen; meerdere kennis van de hulpwetenschappen van belang voor den tandheekundige kan bij de tegenwoordige regeling niet worden verwacht.

Het tandheekkundig onderwijs wordt door Schr. hier te lande als onvoldoende voorgesteld, wel is waar beschikt de Universiteit te Utrecht over eene fraaie en ruime inrichting, doch eene voldoende staf van leeraren wordt er gemist, en Schr. is ook niet afkeerig van het denkbeeld eener verplaatsing van het Tandheekkundig Onderwijs naar de hoofdstad des rijks. Wel is waar zal het een groote moeielijkheid opleveren een goed onderwijs-personeel te verkrijgen, doch door het importeeren van vreemde krachten meent Schr. dat hierin kan worden voorzien. Wanneer deze toestand langen tijd heeft bestaan, dan zal ook op eigen bodem geschikte leerkrachten kunnen worden gekweekt, terwijl hooger te stellen eischen voor den aanstandenden tandmeester ook voor hem een grootere bevoegdheid met zich zal moeten medebrengen; bovenal geldt zulks voor de algemeen gevoelloos makende middelen en het voorschrijven van inwendige geneesmiddelen voor zoover deze voor de therapeutische tandheekkunst van belang zijn.

Ook voor den arts acht Schr. het wenschelijk dat deze een praktisch tandmeestersexamen heeft af te leggen. De bevoegdheid om de geneeskunde in haar geheelen omvang te mogen uitoefenen ten einde tot de uitoefening der tandheekkunst te worden toegelaten, zooals thans nog in Oostenrijk-Hongarije het geval is, acht Schr. een overdreven eisch. Hij zou art. 9 der wet van 25 Dec. 1878 willen laten luiden:

„Bevoegd tot het afleggen van het praktisch examen als „t a n d m e e s t e r (liever „tand-arts”) zijn alleen zij, die met „goed gevolg het candidaatsexamen in de geneeskunde of het daarmede gelijkstaand tweede natuurkundig examen hebben afgelegd.”

De bekende vrijstellingen bespreekt Schr. en onderwerpt ze aan eene ernstige kritiek, vooral wat betreft België en Curaçao.

Ten slotte bepleit Schr. de wenschelijkheid dat de officieren van gezondheid, inzonderheid die der Marine en Overzeesche Bezittingen, meerdere kennis opdoen van de tandheelkunst.

Deze brochure is voorzien van een groot aantal bijlagen, o. a. afbeeldingen van verschillende lokaliteiten van het tandheelkundig Instituut te Utrecht en een aantal verzoekschriften, verzonden door het Ned. Tandheelkundig Genootschap in zake de tandheelkundige wetgeving en het tandheelkundig Onderwijs.

Den belangstellenden lezer verwijzen wij naar de lezing van deze belangwekkende brochure; van harte wenschen wij den schrijver een spoedige verwezentlijking van zijn diepgevoelde wenschen; hierin schuilt voorzeker de grootste voldoening voor zijnen moeitenvollen arbeid.

d. J. C.